

Έν τούτοις εύρισκόμεθα ακόμη εις τὸ δεύτερον δεκαήμερον τοῦ Ἰανουαρίου θὰ παρήρχοντο δύο μῆνες ἕως οὗ ἤθελε φθάσῃ ὁ χειμῶν, νὰ θέσῃ εἰς κίνησιν τοὺς ὄγκους, νὰ συμπῆξῃ τοὺς πελωρίους ὄγκους τοῦ παγοφράγματος νὰ στερεοποιήσῃ τὰ ὑγρά πεδία τοῦ Ἀνταρκτικοῦ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡδύνατο νὰ θεωρηθῇ βεβαία ἡ ὑπαρξίς θαλάσσης ἀπαγοῦς κατὰ τὸ θέρος, μεταξύ τοῦ ἑβδομηκοστοῦ δευτέρου καὶ τοῦ ὄγδοηκοστοῦ ἑβδόμου παραλλήλου.

Τὴν θάλασσαν ταύτην διέπλευσαν εἰς διάφορα σημεῖα τὰ πλοῖα τοῦ Βέδδελ, ἡ Ἰάνα καὶ ὁ Ἀλβανος. Τοιαύτη θάλασσα ὑπάρχει καὶ εἰς τὰς χώρας τοῦ βορείου πόλου διὰ ποῖον λόγον λοιπὸν ὁ νότιος θὰ ἑστερεῖτο τοῦ προνομίου τούτου;

Τὴν 13 Ἰανουαρίου συνῆψα μετὰ τοῦ ναυκλήρου συνομιλίαν, ἥτις ἐδικαιολόγησε τοὺς φόβους μου ὡς πρὸς τὰς δυσμενεῖς διαθέσεις τοῦ πληρώματος.

Οἱ ἄνδρες ἐπρογευματίζον κάτω, ἐκτός τοῦ Δράκ καὶ τοῦ Στέρν, οἱ ὅποιοι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦσαν τεταγμένοι εἰς ὑπηρεσίαν. Πλισίστιος ἡ γολέττα διέσχισε τὴν γαλιναϊάν θάλασσαν. Ὁ Φράνσης ἴστατο παρὰ τὸν τροχὸν τοῦ πηδαλίου.

Περιεπάτου μετὰ τῶν δύο ἱστώων, παρατηρῶν τὰ σημεῖα τῶν θαλασσίων πετηνῶν, τὰ ὅποια ἄπλετων ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς μου, ἐμβάλλοντα κρωγμοὺς ὀξεῖς. Τινὰ ἐξ αὐτῶν ἴστατο ἐνίοτε καὶ ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν κεραιῶν. Τ' ἀφίναμεν ὅμως ἐντελῶς ἀνενόηλητα. Τὸ κυνήγιόν των θὰ ἦτο σκληρότης ἀνωφελῆς, διότι τὸ τραχὺ καὶ δύσοσμον κρέας των δὲν τρώγεται κατ' οὐδένα τρόπον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μ' ἐπλησίασεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς, ἐκύταξε τὰ πτερὰ καὶ μοι εἶπε:

— Παρατηρῶ ἕνα πρᾶγμα, κύριε Ζώρλιγκ. Τὰ πουλιὰ δὲν πηγαίνουν πλέον κατ' εὐθεῖαν πρὸς νότον, ὅπως ἔκαμναν ἕως τώρα. Μερικὰ φαίνονται ἔτοιμα νὰ διευθυνθοῦν πρὸς βορρᾶν.

— Τὸ παρατήρησα κ' ἐγώ, Οὐρλιγκερλῆ!

— Προσθέτω μάλιστα, κύριε Ζώρλιγκ, ὅτι κ' ἐκεῖνα ποῦ ἔχουν ὑπάγη ἐκεῖ κάτω, γρήγορα θὰ γυρίσουν.

— Καὶ τί συμπεραίνεις ἀπὸ αὐτό;

— Συμπεραίνω ὅτι ἐμυρίσθησαν τὸν χειμῶνα...

— Δὲν το πιστεύω, ναύκληρε. Εἶνε ἐνωρὶς ἀκόμη, διὰ νὰ συλλογισθοῦν τὰ πτηνὰ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς θερμότερα μέρη. Μήπως ἕως τὸν Μάρτιον τὰ πλοῖα δὲν εἴμποροῦν νὰ ταξειδεύουν εἰς τὰς ἀνταρκτικὰς θαλάσσας;

— Ὅχι τὸσφ ψηλά! ἀπεκρίθη ὁ Οὐρλιγκερλῆς, ὅχι ἕως ἐδῶ πέρα! Ἐπειτα ὑπάρχουν καὶ πρώιμοι χειμῶνες, κα-

θῶς ὑπάρχουν καὶ πρώιμα καλοκαίρια. Τὸ καλοκαίρι ἐφέτος μᾶς ἤλθε δύο μῆνες γρηγορώτερα ἀπὸ τὸ συνειθισμένον γι' αὐτὸ φοβοῦμαι μήπως καὶ ὁ χειμῶν ἔλθῃ πρώιμος.

— Πολὺ πιθανόν, ἀπεκρίθη. Ἀλλὰ τί μας μέλει, ἀφ' οὗ τὸ ταξειδί μας θὰ τελειώσῃ μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας τὸ πολὺ.

— Ἄν δὲν μας τύχῃ πρωτότερα κανένα ἐμπόδιον, κύριε Ζώρλιγκ.

— Καὶ σὰν τί ἐμπόδιον;

— Παραδείγματος χάριν καμμία μεγάλη στερεῖα, πρὸς νότον, ποῦ νὰ μας κλείσῃ τὸν δρόμον...

— Καὶ αὐτὸ πιθανόν.

— Ὅσφ γιὰ ἐκεῖνες τὰς χώρας, ποῦ εἶδε ἀπὸ μακρὰ ὁ Δίρκ Πέτερς, δὲν το πολυπιστεύω πῶς ἔμπορεῖ νὰ κατέφυγαν ἐκεῖ οἱ ἄνδρες τῆς Ἰάνας...

— Διατί;

— Διότι ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ, ὁ ὅποιος δὲν θὰ εἶχε ἔστῃ διαθέσι τὸν παρὰ ἕνα πλοῖαριον πολὺ-πολὺ μικρόν, δὲν θὰ ἔμποροῦσε ποτὲ νὰ προχωρήσῃ τὸσφ μακρὰ σὲ τέτοια πέλαγα...

— Αὐτὸ δὲν ἔμπορῶ νὰ το ἐπιβεβαιώσω, οὔτε νὰ το ἀρνηθῶ. Ἀλλὰ τί παράδοξον νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ ἔμπορεῖ νὰ φθάσῃ σὲ κανένα μέρος, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ρεύματος; Δὲν πιστεύω δὲ νὰ ἔμεινε ὀκτὼ μῆνας μέσα εἰς τὸ πλοῖαριόν του! Κάπου θὰ πεπιθῶσθῃ, εἴτε εἰς καμμίαν νῆσον, εἴτε εἰς καμμίαν ἡπειρον. Καὶ ἰδοὺ διατί πρέπει νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὰς ἐρεῦνας μας.

— Βέβαια... ἀλλὰ ὅλοι δὲν ἔχουν τὴν ἴδια γνώμη, ἀπήντησεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς, κινῶν τὴν κεφαλὴν.

— Τὸ γνωρίζω, ναύκληρε, καὶ ἀνησυχῶ. Ἡ δυσανεξία αὐξάνει;

— Ἐστὶ φοβοῦμαι, κύριε Ζώρλιγκ!

Ἡ ἰδέα ὅτι ἐκέρδισαν κάμποσα δολάρια, καὶ ἡ ἐλπίς ὅτι θὰ κερδίσουν τὰ διπλά, δὲν ἀρκεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὰ παράπονα τῶν ναυτῶν. Καὶ ὅμως ἡ δωρεὰ σκῆτον τὸσον γενναία, ποῦ ἔπρεπε νὰ τοὺς δέσῃ ὅλους. Ἀπὸ τὴν νῆσον Τσάλαλ ὡς τὸν πόλον, — ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι φθάνομεν ἕως ἐκεῖ, — εἶνε ἕξ μῶϊρες.

Λοιπὸν, ἕξ μῶϊρες ἀπὸ δύο χιλιάδες δολάρια ἢ μία, μᾶς κάμνουν δώδεκα χιλιάδες δολάρια διὰ τριάκοντα ἀνθρώπους, μ' ἄλλους λόγους τετρακόσια δολάρια γιὰ τὸν καθένα. Δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα! Καὶ ὅμως ἐκεῖνος ὁ καταραμένος ὁ Χῆρνε τοὺς γυρίζει ὀλοένα τὰ μυαλά, ποῦ θὰ ἰδοῦμε καμμία μέρα ἐκεῖνο ποῦ δὲν θέλομε!

— Ὁ Χῆρνε εἴμπορεῖ νὰ γυρίσῃ τὰ μυαλά τῶν νεοσυλλέκτων. Οἱ παλαιοὶ ὅμως ναῦται...

— Χμ! εἶνε καὶ ἀπ' αὐτοὺς τρεῖς τέσσαρες, ποῦ ἄρχισαν νὰ το συλλογίζωνται... καὶ νὰ μὴ βλέπουν μὲ τὸσφ

καλὸ μάτι τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ τριζειδίου.

— Νομίζω ὅμως ὅτι ὁ πλοίαρχος Ἄν Γκὺ καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος ἔμποροῦν νὰ τοὺς ἐπιβλήσῃ.

— Θὰ τὸ ἰδοῦμε, κύριε Ζώρλιγκ!

Ἐπειτα δὲν εἴμπορεῖ νὰ βαρεθῇ ὡς τὸ τέλος καὶ ὁ ἴδιος ὁ πλοίαρχος, νὰ τὸν ροβίσῃ ἡ εὐθύνη ποῦ ἔχει παρῆ ἐπάνω του, καὶ νὰ φάσῃ ἔστῃ μεσθὲ τὸ ταξειδί; Ναι! αὐτὸ ἀκριβῶς ἐφοβοῦμαι κ' ἐγώ.

— Ὅσφ γιὰ τὸν φίλον μου Ἐνδρόκτοπον, ἐξακολούθησεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς, εἴμπορῶ νὰ ἐγγυηθῶ γι' αὐτόν, ὅπως καὶ γιὰ μένα τὸν ἴδιον. Εἴμασθε ἔτοιμοι νὰ πάμε καὶ ἔστῃ ἀκρῆ τοῦ κόσμου, — ἂν ὁ κόσμος ἔχῃ ἀκρῆ, — φθάνει νὰ το θέλῃ ὁ πλοίαρχος. Ἀλλὰ ἐμεῖς οἱ δύο καὶ ὁ Δίρκ Πέτερς, εἴμποροῦμεν νὰ κάμωμεν καλά τοὺς ἄλλους;

— Διὰ τὸν Δίρκ Πέτερς τί λέγουσιν ἠρώτησα.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐπάνω του ῥίχνουν ὄλοι τὰ κατάβαρα. Αὐτὸς, λέγουσιν, εἶνε ἡ αἰτία ποῦ βασανίζονται τώρα. Ἄν δὲν ἦταν νὰ πῆ πῶς ὁ Ἀρθούρος Πύμ ζῆ ἀκόμη, θὰ εἴχαμε πειθὰ γυρίσῃ. Ἐστῇ ἀρχῆ, καθὼς ζεῦρετε, τὸν ἔβλεπαν ὄλοι μὲ περιέργεια. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ τοῦ Μαρτίνου Χόλτ, ἄρχισαν νὰ τὸν βλέπουν μὲ συμπάθεια. Ἀλλὰ τώρα, ἂν, τώρα εἶνε ὀλωσθίλου διαφορετικὰ. Σὰς εἶπα, νομίζον πῶς αὐτὸς τὰ πταίει ὄλα... Καὶ νὰ σας πῶ τὴν ἀλήθειαν, κύριε Ζώρλιγκ, φοβοῦμαι μήπως τοῦ παίξουν καμμία μέρα κανένα ἀσχημὸ παίξιδι.

— Ὁ Δίρκ Πέτερς θὰ ὑπερασπίσῃ καλά τὸν ἑαυτόν του. Ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ποῦ τολμήσῃ νὰ τὸν ἐγγίξῃ!

— Βέβαια! νὰ πέσῃ κανεὶς ἐκεῖ νὰ τὰ χέρια, δὲν εἶνε εὐχάριστον πρᾶγμα... Ἀλλ' ἂν τὸν ριχθοῦν ὄλοι μαζί, τί θὰ κάμῃ; Τὸν πιάνουν καὶ σοῦ τὸν ῥίχνουν ἔστ' ἀμπάρι μιά χαρά!

— Τελοσπάντων, ἐλπίζω νὰ μὴ φθάνουν τὰ πρᾶγματα ὡς ἐκεῖ, ναύκληρε! Ἐπειτα ἔχω πεποίθησιν, ὅτι σὺ θὰ φανῆς ἰκανὸς νὰ προλάβῃς κάθε ἀπόπειραν ἐναντίον τοῦ Δίρκ Πέτερς. Νὰ κατηγῆς συχνά, νὰ νουθετῆς τοὺς ἀνθρώπους σου. Δόσε τους νὰ ἐννοήσουν ὅτι ἔχουν ἀκόμη καιρὸν νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Φαλλκλάνδην πρὶν τελειώσῃ τὸ καλοκαίρι. Ἡ δυσανεξία τοῦ πληρώματος δὲν πρέπει νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὸν πλοίαρχον ὡς πρόφασις, διὰ νὰ διατάξῃ τὴν ὑποχώρησιν!

— Ἐχετε πεποίθησιν εἰς ἐμέ, κύριε Ζώρλιγκ! Θὰ σας δουλεύσω ὅσον ἐμρῶ καλλίτερα.

(Ἐπειτα συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΟΙΤΗΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΘΕΑΑ νὰ γνωρίσετε ὀλίγον ἕνα νεαρὸν φίλον μου... Νὰ σας τον συστήσω; Ἰδοὺ. Ὁνομάζεται Πολύβιος. Ἀριθμεῖ δεκαῆξ Μαιούς, ἕκτων ὀποίων ὀλίγους μόνον ἐφώτασεν εἰς τοὺς ἀθηναϊκοὺς κήπους, διότι ὁ πατήρ του εἶνε Ἀξιωματικός, καὶ ὡς τώρα μετετίθετο ἀπὸ ἐπαρχίας εἰς ἐπαρχίαν. Ὁ φίλος μου ὅμως κληρονομήσῃ ὅτι ἐγεννήθη ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς Ἀκροπόλεως, εἰς μίαν μετρίαν καὶ παλαιάν οἰκίαν τῆς Πλάκας, τὴν ὅποιαν μοῦ εἰδείξε κάποτε, ψιθυρίζας μὲ συγκίνησιν: «Ἐδῶ — μέσα ἐπρωτοεῖδα τὸ φῶς.» Ὁ χαρακτήρισμός του περιλαμβάνει πολλὰ καὶ διάφορα εἶδη: εἶνε εὐμορφος, εὐσωμος, εὐκίνητος, εὐφυῆς, εὐμαθῆς. Διὰ τοῦτο ἤκουσεν ἕως τώρα καὶ πολλὰ εὐγε, ἐλπίζω δὲ εἰς τὸ μέλλον θάκοῦσῃ ἀκόμη περισσότερα. Προπαντὸς ὅμως εἶνε εὐπρεπῆς εἰς τοὺς τρόπους καὶ εἰς τὴν ἐνδυμασίαν μου ἤρεσε δὲ πάντοτε νὰ τὸν βλέπω μὲ τὰ εὐμορφα ναυτικά του, — βαθυκόκκινον τὸν χειμῶνα, λευκοτάτα, τὸ καλοκαίρι, — καὶ μὲ μίαν ναυτικὴν ψάθαν, τὸ πλατὺ χέλιος τῆς ὁποίας ἀνεβίβαζεν ἀπὸ πίσω καὶ κατέβαζεν ἀπ' ἐμπρός, διὰ νὰ τοὺς σκιάσῃ τὸ πρόσωπον μὲ μίαν χάριν ὀλωσθίου, ἰδιαιτέραν.

Καὶ τὸσον τὸν εἶχα συνειθίσῃ ἔτσι, ὅστε ὀμολογῶ ὅτι ἐπαραξενεύθηκα ὅχι ὀλίγον, ὅταν τὸν συνήντησα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μὲ πολιτικὴν ἐνδυμασίαν, τέλειον λιμοκονοντοροάκον, — ὅπως λέγομεν ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, — μὲ χρωματιστὸν ὑποκάμισον, μὲ μαῦρην μεταξωτὴν ζώνην καὶ... μ' ἕνα μπαστονακί εἰς τὸ χέρι.

— Λαμπρά! τοῦ ἐφώναξα, μόλις τὸν ἀνεγνώρισα. Τώρα δὲν σου λείπει, παρὰ τὸ σαγύρο!

— Ὅχι δά, κύριε Φαίδων! ἀπήντησεν ὁ Πολύβιος κατακόκκινος. Δὲν ἤλθεν ἀκόμη ἡ ὥρα του...

— Καὶ εὐχομαι νὰ μὴ ἔλθῃ ποτέ, εἶπα ἐγώ. Ἀλλὰ πῶς; ἐβγαλες ἀπὸ τὰ ναυτικά;

— Μὰ τί; δὲν το ζεῦρετε;

— Ὅχι. Τί συμβαίνει;

— Ἄ, δὲν το ζεῦρετε! Τότε ἔχετε δικηγόρητε. Λοιπὸν πρέπει νὰ σας πῶ: πρῶτον ἐπάτησα εἰς τὰ δεκά-

επτά.

— Δεύτερον; Ὁ Πολύβιος ἔλαβεν ὑφὸς σοβαρὸν καὶ ἐπίσημον; — Δεύτερον, εἶπε, ἂν καὶ μοι φαίνεται αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτον καὶ κύριον... τώρα εἶμαι Φοιτητής!

Καὶ ἐπρόφερε τὴν λέξιν μὲ τόσην ἔμφασιν, ὡς νὰ ἔλεγε τούλαχιστον: Τσάρος!

— Ἄ, ἔτσι; εἶπα μὲ τὴν ἴδιαν σοβαρότητα, ὡς θαμβωθείς ἀπὸ τὸν τίτλον, διὰ νὰ μὴ δυσανεξίσῃ τὸν νεαρὸν μου φίλον. Τὸ ἤξευρα ὅτι θὰ τελετήνοες φέτος τὸ Γυμνάσιον, ἀλλ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὸ εἶχα λησμονήσῃ. Λοιπὸν Φοιτητής, εἶ; Καὶ εἰς ποίαν σχολὴν;

— Εἰς τὴν Ἰατρικὴν, ἀπήντησεν ὁ Πολύβιος μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἐγγραφῶ εἰς τὴν Ἰατρικὴν.

— Χαίρω πολὺ, εἶπα. Βλέπω δὲ ὅτι ἤρχισες νὰ προετοιμάζῃς ἐνωρὶς... ἀλλ' ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν. Τώρα ἔχεις τελείως τὸ ὑφὸς καὶ τὴν περιβολὴν τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ πολίτου. Ὑποθέτω μάλιστα ὅτι ἡ μεταμόρφωσις δὲν σου ἔδωκε μεγάλον κόπον. Τί εὐκολώτερον τρόντι παρὰ νὰ γίνῃ ἡ βλοῦζα σακάκι, καὶ νὰ κρατήσῃ τὸ χέρι ἕνα εὐλύγιστον μαστουνακί!... Ὅσφ διὰ τὸ καμᾶρι, διὰ τὴν πῶζαν τοῦ νέου ἀξιωματοῦ, καὶ αὐτὴν μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἐκοπίασες πολὺ νὰ τὴν ἀποκτήσῃς, εἶ; Ἀλλὰ δὲν λέγετε καὶ ἕνα ἄλλο, Πολύβιε! ἔκαμες ἐπίσης καὶ τὴν ἐσωτερικὴν προετοιμασίαν; ἐφρόντισες ἐπίσης καὶ διὰ τὴν ἐσωτερικὴν περιβολὴν;

Ὁ Πολύβιος ἐκοκκίνισεν ἀκόμη περισσότερο καὶ ἐφάνη ἐκπλησσομένης εἰς ἄκρον. Κάτι ἐνόησε. Κάτι δὲν ἐνόησε, καὶ μὲ δισταγμὸν ἀπήντησεν:

— Ἄν ἐμελέτησα, λέγετε;... Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐμελέτησα ἀρκετὰ νομίζω, ὅτι εἶμαι ἀρκετὰ προπαρασκευασμένος... Ἄμα ἔχῃ κανεὶς Ἀπολυτῆριον τοῦ Γυμνασίου μὲ λιαν καλῶς...

— Ὅχι, δὲν σ' ἐρώτησα αὐτό. Ἡξεῦρω πολὺ καλά ὅτι ἦσουν ἐπιμελῆς μαθητῆς. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ. Ἐπιμελεῖς μαθηταὶ πρέπει νὰ εἶνε ὄλοι: κ' ἐκεῖνοι ποῦ θὰ γίνων ἐπιστήμονες, κ' ἐκεῖνοι ποῦ θὰ γίνων βιομήχανοι κ' ἐκεῖνοι ποῦ θὰ γίνων ὑπάλληλοι, κ' ἐκεῖνοι ποῦ θὰ γίνων συγγραφεῖς. Ἀλλὰ διὰ καθέν ἀπὸ τὰ διάφορα στάδια, ἀπαιτεῖται διαφορετικὴ, ἰδιαιτέρα προετοιμασία. Σὺ λοιπὸν, ὁ ὅποιος θὰ γίνῃς ἐπιστήμων, ἱατρός, τὴν ἔκαμες αὐτὴν τὴν προετοιμασίαν;

— Τώρα δὲν ἐννοῶ τίποτε, κύριε Φαίδων!

— Θὰ σε κάμω νὰ ἐννοήσῃς. Ἐν πρώτοις διατί θὰ γίνῃς ἱατρός καὶ ὄχι δικηγόρος;

— Ὅσφ! ἔκαμεν ὁ Πολύβιος μορφάζων. Δικηγόροι εἶνε τὸσφ πολλοὶ! Θὰ

μου πῆτε ὅτι καὶ γιατροὶ τὸ ἴδιο... Ἀλλ' ἐγὼ σκοπεύω νὰ γίνω στρατιωτικὸς ἱατρός. Ὁ πατέρας μου ἤθελε νὰ με κάμῃ ἀξιωματικόν ἢ μητέρα μου ἤθελε νὰ γίνω ἐπιστήμων. Ἐστὶ ἐσυμβιβασθῆσαν καὶ τὰ δύο! θὰ εἶμαι καὶ ἀξιωματικός, καὶ ἱατρός.

— Ἡ ἀπάντησίς σου, Πολύβιε, δὲν με ἱκανοποιεῖ καθόλου. Εἰπέ μου τούλαχιστον: Ζεῦρετε διατί οἱ νέοι σπουδάζουν ἐπιστήμας;

— Ἀπλοῦστατα! Διὰ νὰ λάβουν μίαν ἡμέραν ἕνα στάδιον, διὰ νὰ κερδίσουν χρήματα.

— Ὑπάρχουν ὅμως πολλοὶ παντοπῶλαι, οἱ ὅποιοι κερδίζουν ἀσυγκρίτως περισσότερα ἀπὸ πολλοὺς ἱατροὺς καὶ δικηγόρους!

— Ναι, ἀλλὰ μὴ βάζετε!... εἶνε, βλέπετέ, ἡ εὐγένεια τοῦ ἐπαγγέλματος... ἡ δόξα.

— Ὅσπερ λοιπὸν σπουδάζει κανεὶς ἐπιστήμων ὄχι μόνον διὰ χρήματα, ἀλλὰ καὶ διὰ δόξαν... Πολύβιε, αἱ ἀπαντήσεις σου δὲν με ἱκανοποιοῦν καθόλου. Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔκαμες τὴν προετοιμασίαν ποῦ ἐννοῶ.

— Τί ἔπρεπε λοιπὸν νὰ σας ἀπαντήσω;

— Ἄ, νὰ το! Ἄν εἶχες κάμη τὴν προετοιμασίαν ποῦ σου λέγω, θὰ ἤξευρες τί ἔπρεπε νὰπαντήσῃς. Καὶ ἐπειδὴ τώρα δὲν ἔχω καιρὸν νὰ μείνω περισσότερο μαζί σου, καὶ ἐπειδὴ τὸ ζήτημα εἶνε πολὺ σπουδαῖον, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ γράψω εἰς τὸ προσεχές φύλλον τῆς «Διαπλάσεως» μίαν Ἀθηναϊκὴν Ἐπιστολήν, καὶ νὰ σοῦ τὰ εἶπω ὄλα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ τ' ἀκούσουν καὶ ὄλοι ὅσοι ἔγιναν ἡ ἐτοιμάζονται νὰ γίνων φοιτηταί. Καλὴν ἐντάμωσιν!

Τῆς ἐπιστολῆς, τὴν ὅποιαν ὑπεσχέθην εἰς τὸν Πολύβιον, ἡ σημερινή μου εἶνε ἀπλὴ προεισαγωγὴ. Τὸ ζήτημα θὰ το ἐξετάσωμεν εἰς τὸ προσεχές.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

Ὁ Ἀρλεκίνος ἦτο παιδίον πτωχότατον ἀλλὰ τὸσον ἐξυπνον, τὸσον ἀγαθόν, τὸσον ἐπιμελές, ὅστε οἱ διδάσκαλοι του τὸν ὑπεραγαποῦσαν καὶ οἱ συμμαθηταὶ του τὸν ἐλάτρευαν.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, — ὅτι θὰ σας διηγηθῶ συνέβῃ εἰς μίαν πόλιν τῆς Ἰταλίας πρὸ πολλῶν-πολλῶν ἐτῶν, — ἦτο συνθήκη νὰ χαρίζουν οἱ γονεῖς εἰς τὰ παιδιά των μίαν καινούργιαν φορεσίαν διὰ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τῆς Ἀποκριᾶς.

Καὶ ἀπὸ πολλὰς ἡμέρας ἄλλη ὀμιλία δὲν ἐγένετο εἰς τὸ Σχολεῖον. Κάθε

παιδί ἔλεγε ἀτελείωτα διὰ τὸ χρῶμα καὶ διὰ τὸ σχῆμα, τὸ ὅποιον θὰ εἶχε τὸ νέον ἀποκρηάτικον φόρεμά του, διὰ τὴν ἀνυπομονησίαν μὲ τὴν ὁποίαν τὸ ἐπερίμενε, διὰ τὴν ἐντύπωσιν ποῦ ὠνειρεύετο νὰ κάμῃ.

Μόνον ὁ καίμενος ὁ Ἀρλεκίνος δὲν ἔλεγε τίποτε.

— Πῶς ; ἐσὺ δὲν ἐδιάλεξες ἀκόμη τὸ ὄψασμα ; τὸν ἠρώτησε μίαν ἡμέραν ἕνας ἀπὸ τοὺς συμμαθητάς του. Δὲν μας εἶπες τίποτε διὰ τὸ φόρεμά σου !

— Καὶ τί νὰ σὰς πῶ ; ἀπήντησε μελαγχολικῶς ὁ Ἀρλεκίνος. Δὲν ἔχω νὰ σὰς πῶ τίποτε. Οἱ γονεῖς μου εἶνε πτωχοί, καὶ φέτος δὲν ἔχουν νὰ μου κάμουν καινούργιο φόρεμα.

Οἱ συμμαθηταὶ του τὸν ἐλυπήθησαν πολὺ. Ἐκαμν μεταξὺ των ἐν μικρὸν συμβούλον, καὶ ὕστερα πάλιν τὸν ἐπλησίασαν καὶ του εἶπαν :

— Ἐννοια σου, Ἀρλεκίνε ! Ἐμεῖς εὐρήκαμεν τρόπον νὰ ἔχῃς καὶ σὺ τὸ φόρεμά σου. Μὴν λυπᾶσαι !

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, καθὲν ἀπὸ τὰ παιδιά ἔφερε καὶ ἐχάρισεν εἰς τὸν Ἀρλεκίνον ἀπὸ ἕνα κομμάτι ὀφθαλμοῦ, ἀπὸ τὸ φόρεμα ποῦ του ἔρραπταν.

— Νά, αὐτὸ μοῦ ἐπερίσσευσεν, ἔλεγε ὁ ἕνας.

— Νά, αὐτὸ μοῦ ἐπερίσσευσεν, ἔλεγε ὁ ἄλλος.

Φυσικὰ τὰ τεμάχια αὐτὰ ἦσαν διαφόρων χρωμάτων καὶ διαφόρων ποιότητων. Ἄλλ' ὁ Ἀρλεκίνος τὰ ἐδέχθη μὲ ὄλην τὴν προθυμίαν καὶ μὲ ὄλην τὴν εὐγνωμοσύνην πτωχοῦ καὶ καλοῦ παιδιοῦ, ὅπως ἦτον. Ἦτο δυνατόν νὰ δυσαρεστούνη τοὺς ἀγαπητοὺς του φίλους :

Τὴν Κυριακὴν τῆς Ἀποκρηᾶς ὁ μικρὸς Ἀρλεκίνος ἐφάνη εἰς τοὺς δρόμους μ' ἕνα φόρεμα περιέργον, πρωτοφανές, πρωτοτυπώτατον, διότι ἦτο σχηματισμένον ἀπὸ τετράγωνα παντός χρώματος καὶ πάσης ποιότητος... Ἀλλὰ δὲν φαντάζεσθε τί ἐντύπωσιν ἔκαμεν αὐτὸ τὸ ἀποκρηάτικον φόρεμα ! Καὲν ἀπὸ τὰ πλουσιόπαιδα δὲν ἐπρόσεξεν ὁ κόσμος, ὅσον τὸν πτωχὸν Ἀρλεκίνον μὲ τὰ πολύχρωμα τετράγωνα. Τὸν ἐνθυμοῦντο ὅλον τὸν χρόνον, καὶ τὴν ἄλλην ἀποκρηᾶν ἐφάνησαν πολλὰ φορέματα, κατεσκευασμένα—ἀλλὰ ἐπιτηδες τῶρα πλέον — μὲ τὸν ἴδιον τρόπον. Τὸν ἄλλον χρόνον ἀκόμη περισσότερα, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ἀποκρηάτικον φόρεμα τοῦ Ἀρλεκίνου ἔγινε τοῦ συρμού καὶ διεδόθη εἰς ὄλην τὴν Ἰταλίαν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς ὄλην τὴν Εὐρώπην.

Οὕτως ἡ ἀρελὴς εὐεργεσία τῶν παιδίων πρὸς τὸν πτωχὸν συμμαθητὴν των ἔζησε, ζῆ ἀκόμη καὶ θὰ ζῆσῃ αἰωνίως. Ἐκαμε δὲ καὶ περιήμον τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρλεκίνου, διότι ἔκτοτε ὄχι μόνον τὰ

πασίγνωστα φορέματα τῆς Ἀποκρηᾶς, τὰ ἀποτελούμενα ἀπὸ διάφορα κομμάτια, ὀνομάζονται « Ἀρλεκίνοι » ἀλλὰ καὶ ἐν εἶδος φαγητοῦ, μὲ πολλὰ καὶ διάφορα ἀρτύματα, ἐπίσης γνωστὸν καὶ διαδομένον.

Τὸ ἐφαντάζοντο ποτὲ τὰ καλὰ παιδάκια τοῦ σχολείου, ὅταν ἔδιδαν τὰ κομμάτια των εἰς τὸν Ἀρλεκίνον ;

KIMON ALKIANE

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ
ROBINSONES ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνεχία ἴδε σελ. 277)

« Πότε λοιπὸν ἔρχεται ὁ κύριος Γαζῆς ; » ἠρώτησεν εἰς τὸ γεῦμα ὁ θεὸς τὸν ἀνεψιὸν του Ἰουλίον· σοῦ ἔγραψε :

— Μάλιστα, θεέ μου· θὰ ἐπιστρέψῃ τὴν Κυριακὴν ἢ διμνησ ἀδεία τὴν ὁποίαν τοῦ ἐδώσατε, λήγει Ἰσα-Ἰσα τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

— Καὶ ποῦ ἐπῆγε ;
— Εἰς τὴν Βρετανίαν. Ἐκεῖ τελειοῦν πάντα ὅλα του τὰ ταξείδια.

— Πῶς ἐπέρασε ;
— Δισοκέδασε λαμπρὰ. Μοῦ γράφει ὅτι ἅμα ἔλθῃ θὰ μας τὰ διηγηθῇ ὅλα.

— Χαίρω πολὺ, ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι τὴν ἔλλειψιν τοῦ καλοῦ καὶ ἀξίου αὐτοῦ νέου.

— Μὲ τί εὐκολίαν ὅμως χαρίζεις τὴν συμπάθειάν σου ! εἶπε τότε ἡ κυρία Δούμανη. Ἦ πολλὴ σου καλωσύνη σὲ κάμνει νὰ τοὺς βλέπῃς ὅλους καλοῦς.

— Καὶ ὅμως σπανίως ἀπατώμαι, ἀπήντησεν ὁ κύριος Δούμανης. Ἐπειτα διὰ τὸν κ. Γαζῆν εἶχα τὰς καλλίστας συστάσεις, ὅταν τὸν προσέλαβα ὡς παιδαγωγὸν τοῦ Ἰουλίου σου. Ὁ φίλος μου Περμάλης μοῦ ὠμίλησε περὶ αὐτοῦ. Εἶνε, καθὼς ἠξέουρες, υἱὸς ἐνὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπνίγη. Ἦτο καὶ αὐτὸς σηματοφόρος ἀλλὰ παρητήθη, χάριν τῆς χήρας καὶ πτωχῆς μητρός του, ἅμα εἶδεν ὅτι ὡς παιδαγωγὸς τοῦ Ἰουλίου θὰ εἶχε μεγαλύτερον μισθόν. Καὶ πραγματικῶς, ἕνας σηματοφόρος δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ πέντε χιλιάδας φράγκα τὸν χρόνον, ὅσα τοῦ δίδω ἐγώ !

— Μὲ τέτοιον μισθὸν καὶ ποῖος δὲν θὰ ἐδέχετο ; ἀντεῖπε πάλιν ἡ κυρία Δούμανη.

— Καὶ ὅμως ἀμφιβάλλω ἂν ἄλλος υἱὸς θὰ ἐδέχετο νὰ θυσιάσῃ τὸν βαθμὸν του καὶ τὴν φιλοδοξίαν του, χάριν τῆς μητρός του. Εὐχομαι μάλιστα νὰ δειχθῇ καὶ πρὸς σὲ ὁ υἱὸς σου, ὁποῖος ἐδείχθη ὁ κ. Γαζῆς πρὸς τὴν μητέρα του... Τὸ δυστύχημα εἶνε ὅτι τὴν ἔχασε καὶ αὐτὴν τὸ παρελθὸν ἔτος.

— Βλέπω ὅτι σὲ πειράζω πάντοτε

τὰ λόγια μου, Εὐσέβιε. Καὶ ὅμως δὲν τα λέγω μὲ τέτοιον σκοπὸν.

— Ὡ, τὸ πιστεύω, ἀπήντησεν ὁ κ. Δούμανης. Τελοσπάντων τὴν προσεγγίσει Κυριακὴν θὰ εἶνε ἐδῶ ὁ κ. Γαζῆς, καὶ ὁ Ζοζὸς θὰ μας σερβίρῃ εἰς τὸ τραπέζι τὸ πειρὸ παλαιὸν κρασί, διὰ νὰ ἐορτάσωμεν τὴν ἐπάνοδον τοῦ καλοῦ μου φίλου !

Ὁ Ζοζὸς ἔνευσε διὰ τῆς κεφαλῆς, ὅτι θὰ ἐξετέλει πολὺ εὐχαρίστως τὴν διαταγὴν τοῦ κυρίου του, διότι καὶ αὐτὸς ἀγαποῦσε πολὺ τὸν παιδαγωγόν.

Ὁ Ζοζὸς, ἀπὸ μικρὸς ὑπηρετῶν εἰς τὴν Λάνδην, πιστὸς ὡς σκύλος καὶ ἀφωσιωμένος εἰς τὸν κύριόν του, ὁ ὁποῖος δὲν ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ χωρὶς αὐτόν, εἶχεν ἀποκτήσῃ πλέον τὸ δικαίωμα νὰ ὀμιλῇ ἐλευθέρως καὶ νὰ ἐκφράσῃ τὴν γνώμην του διὰ κάθε τί. Μίαν ἑσπέραν λοιπὸν, ἐνῶ ἐξέδιδε τὸ κύριόν του, ἠρώτησε :

— Δὲν σὰς φαίνεται, κύριε, ὅτι ὁ Γιαννάκης εἶνε πολὺ εὐμορφὸν παιδί ;

— Ναί... βέβαια... Ἀλλὰ γιατί μ' ἐρωτᾷς ; Σὺ ὅταν ὀμιλῆς, ἔχεις πάντοτε τὸν σκοπὸν σου.

— Νὰ γιατί σὰς ἐρωτῶ, κύριε. Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ Γιαννάκης εἰμπορεῖ ἐξαίρετα νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὸ τραπέζι. Ἄν τον μάθω νὰ διδῇ καὶ νὰ σηκῶν τὰ πιάτα, θὰ ἔχω τῶρα ἕνα βοηθόν, καὶ ἂν ἀργότερα σπάσω κανένα χέρι ἢ κανένα πόδι...

— Καὶ γιατί προμαντεύεις τέτοια κακά ; ἠρώτησε γελῶν ὁ κύριος Δούμανης.

— Μὰ ἠξέουρα κ' ἐγώ, κύριε, τί εἰμπορεῖ νὰ συμβῇ ! Ἄνθρωποι εἴμεθα... Τελοσπάντων, ἂν πάθω τίποτε, ὁ Γιαννάκης θὰ με ἀντικαταστήσῃ ὁλοῦς διόλου.

— Ἔστω, ἀπήντησεν ὁ οἰκοδεσπότης. Ἄν καὶ δὲν εὐχομαι νὰ πάθῃ τίποτε, σοῦ δίδω τὴν ἀδείαν νὰ διδάξῃ τὸν Γιαννάκη πῶς σερβίρουν καὶ νὰ τον ἐγκαταστήσῃ ὡς βοηθόν σου εἰς τὴν τραπεζαρίαν. Καθὼς εἶνε ἔτσι μικροῦτσικος, εὐμορφος καὶ μὲ καλοὺς τρόπους, θὰ κάμῃν ὠραίαν ἡγεύραν.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ζοζὸς ἤνοιξε τὸ στόμα του τόσο καὶ ἄλλο τόσο, διὰ νὰ τον εὐχαριστήσῃ, ὁ κύριος Δούμανης, ὁ ὁποῖος ἦτο εὐθυμότατος τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, ἐξηκολούθησε :

— Πρόσεξε ὅμως, νὰ μὴ σου βάλῃ ὁ Γιαννάκης κατὰ λάθος, κανένα πιάτο 'ς τὸ στόμα, γιατί θὰ περάσῃ ὀλόκληρον καὶ θὰ χαθῇ !

Καὶ τοῦτο ἐφάνη εἰς τὸν ἀγαθὸν Ζοζὸν τόσο ἀστείον, ὥστε ἀπὸ τὰ γέλια ἔπεσε κάτω καὶ ἐκυλίετο.

Εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ Γιαννάκης ἤρχισεν νὰ μαθαίνῃ τὴν ὑπηρεσίαν, καὶ χάρις εἰς τὴν μεθοδικωτάτην διδασκαλίαν τοῦ Ζοζοῦ, ὁ ὁποῖος ἄφινε τὰ λερωμένα πιάτα ἐμπρὸς εἰς ὄλους, διὰ

νὰ ἐννοῇ ὁ μαθητευόμενος του ὅτι ἔπρεπε νὰ δόσῃ καθαρά, ὁ Γιαννάκης δὲν ἤρῃσεν νὰ γίνῃ τέλειος σ ε ρ β ι τ ὀ ρ ο ς. Οὕτω λοιπὸν τὴν Κυριακὴν, ὅταν ὁ κ. Γαζῆς ἐπέστρεψε καὶ ἐκάθησε πάλιν εἰς τὸ τραπέζι τῆς Λάνδης, εἰς τὴν συνειθισμένην του θέσιν πλησίον τῆς κυρίας Δούμανης, ὁ Γιαννάκης εὐρίσκειτο ἀκριβῶς ὀπισθὲν του. Καὶ φαντασθῆτε μὲ ποίαν ἐκπληξὴν καὶ μὲ ποίαν εὐχαρίστησιν ἤκουσε τὸν παιδαγωγὸν νὰπαντᾷ εἰς τὰς περὶ τοῦ ταξείδιου του ἐρωτήσεις τοῦ κ. Δούμανη :

— Ἐφθασα, ξεῦρετε, ὡς τὸ Πλωμανάκι !

— Καὶ τί εἶνε αὐτὸ τὸ Πλωμανάκι ; Πρώτην φορὰν ἀκούω τέτοιο ὄνομα.

Καὶ ὁ κ. Δούμανης ἐκύτταξε τὸν Γιαννάκη, ὁ ὁποῖος εἶχε γίνῃ κατακόκκινος.

— Εἶνε ἕνα μικρὸ χωριό, ὅπου κατοικοῦν ὄλα ψαράδες, ἀπήντησεν ὁ κ. Γαζῆς. Ἐμεῖνα ἐκεῖ δέκα ἡμέρας.

— Ὑπάρχουν τίποτε βράχοι εἰς τὴν παραλίαν ; ἠρώτησεν ὁ οἰκοδεσπότης, ἐξακολουθῶν νὰ παρατηρῇ τὸν Γιαννάκη, ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἔνευσε ναί ! καὶ ! μὲ τὸ κεφάλι του.

— Βεβαίως, ὑπάρχουν βράχοι πελώριοι καὶ πολὺ παράξενοι. Μοῦ συνέβη μάλιστα καὶ κάτι τι περιεργώτατον εἰς ἕνα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς βράχους.

— Τί σὰς συνέβη ; ἠρώτησεν ὁ Ἰουλίος.

— Εἶχα πάρῃ μίαν ἡμέραν τὸ τουφέκι μου καὶ ἐσχότωνα γλάρους, ἔτσι γιὰ γούστο, διότι οἱ γλάροι, ξεῦρετε, δὲν τρώγονται...

— Αὐτὸ ἀποδεικνύει σκληρότητα, παρετήρησεν ἡ κυρία Δούμανη, ἀστείευμένη, ἀλλὰ καὶ μὲ κάποιαν σοβαρότητα.

— Τὸ ὁμολογῶ καὶ τὸ ἐξομολογῶμαι, κυρία μου, ἀπήντησεν ὁ παιδαγωγὸς μὲ τὸν ἴδιον τόνον. Ἐκεῖ λοιπὸν ποῦ ἐσκόπευα ἕνα γλάρον, τὸν τελευταῖον, τὸν εἶδα ἔξωφρα νὰ καταβῇ εἰς τὰ πόδια μου ὡς σφαῖρα, καὶ ἐκεῖ ἤρχισεν νὰ τρώγῃ μὲ ὄλην τὴν ἡσυχίαν κάτι καβουράκια, ποῦ ἐπεριπατοῦσαν ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμοτον. Συγχρόνως ἀκούω καὶ κάτι γέλια παιδικὰ ποῦ μου ἐφάνη ὅτι ἔδωσαν μέσα ἀπὸ ἕνα βράχον, ἐκεῖ πλησίον. Ἐσυλλογίσθηκα, ὅτι ὁ εὐμορφος ἐκεῖνος καὶ ἡμερος γλάρος θὰ ἦνεν εἰς τίποτε παιδί, τὰ ὅποια θὰ ἐψάρευαν ἐκεῖ κάπου, καὶ ἀπεμακρύνθη.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπέστρεψα ἐνωρίτερα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ πιάσω γαρίδες. Ὁ ἴδιος πάλιν γλάρος ἔτρεξε κοντὰ μου, καὶ μοῦ ἐζήτησε μερίδιον. Τότε μοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ μάθω καὶ καλὰ τίνας εἶνε. Ἐπεριτριγύρισα ἕνα μεγάλον βράχον ἀλλὰ φαντασθῆτε μὲ ποίαν μου ἐκπληξὴν παρετήρησα ὅτι δὲν εἶχεν εἰ-

σοδον. Ὁμοίως μὲ πύργον τετράγωνον καὶ πελώριον, ἀπὸ ἕνα μονοκόμματον γρανίτην, χωρὶς ἄνοιγμα ποθενά. Καὶ ἔλεγα : Ἀπὸ ποῦ κατῶρθισαν νὰ ἐμβουν μέσα ἐκεῖνα τὰ παιδιά ; Ἀδύνατον νὰ το μαντεύσω...

Ὁ Γιαννάκης δὲν ἠμποροῦσε νὰ κρατηθῇ πλέον καὶ ἀνέκραξε :

— Ἀπὸ τὴν τρύπαν, ποῦ εἶνε κάτω εἰς τὸν ἄμμοτον !

Καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὥστε τὸ πιάτον τὸ ὅποιον ἐκρατοῦσε ἐκείνην τὴν στιγμὴν, τοῦ ἔπεσεν ἀπὸ τὰ χέρια, ἐκτύπησε πρῶτα εἰς τὸν ὄμμοτον τῆς κυρίας Δούμανης, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐκύλισε κάτω καὶ ἔγινε χίλια κομμάτια.

— Τί κατάστασις εἶν' αὕτη ; εἶπεν ἡ κυρία Δούμανη καταθυμωμένη. Βλέπεις, Εὐσέβιε μου, ὅτι δὲν ἐκλέγεις καλὰ τὸ προσωπικὸν τῆς ὑπηρεσίας ;

— Ἐπειδὴ τάχα ἔσπασε ἕνα πιάτο ; ἀπήντησεν ὁ κ. Δούμανης. Δὲν πειράζει ! Σήμερον δίδω τὸ δικαίωμα εἰς τὸν Γιαννάκη νὰ τα σπάσῃ ὅλα !

— Ὅχι ὅμως ἐπάνω εἰς τὴν πλάτη μου ! εἶπεν εἰς ἄκρον δυσηρεστημένη ἡ κυρία.

— Μὰ πῶς αὐτὸ τὸ παιδί ὀμιλεῖ διὰ τὸν βράχον ; ἠρώτησεν ὁ κ. Γαζῆς. Τὸν ξεῦρετε, παιδί μου ;

[Ἐπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Α. Ζεντρεβαίη
ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΚΥΛΟΣ ΚΑΙ ΑΛΟΓΟΝ

(Μῦθος Κριλώφ)

Σὲ σπῖτι χωρικοῦ ἕνα σκυλὶ πιστό, ἀλλὰ γρυνάρικο πολὺ, μὲ τάλωγο τοῦ ἀφεντικοῦ του μιά φορὰ εἰς λόγους ἤλθε· κ' εἶπε ὁ Μοῦργος σο- [δωρὰ :

«— Ὅριστε, ποῖος περνᾷ ζωὴ χρυσή ! Ἐνῶ σὺν βασιλιάς περνᾷς ἐσὺ, ἐγώ, σὺν κακομοιριασμένον, ζωὴ ἐδῶ... Ἐνα καλὸ, ἂν δὲν σε διώθουν, δὲν θὰ ἰδῶ !

Καὶ ποῖα μὰς κάνεις τάχατες δουλειά ; ἀνθρώπους φέρεις, ἢ μὲ βῆμα ἀργό-ἀργὸ τὸ ἀροτρὸ σου σύρεις μὲ τὸ γεωργό... καὶ ὕστερα φαγὶ καὶ τερπελιά !

Μ' ἐμένα ὅμως ὁ καθένας ἂς ἐλθῇ, ἂν του βαστᾷ καὶ ἂν τολμᾷ νὰ συγκριθῇ ! Μικρὸ δὲν εἶνε πρᾶγμα ἡ Μὴ Παρρῆ νὰ κάμῃ τὴ δουλειά μου, ὅτι εἰμπορεῖ :

Τὰ πρόβατα ὄλη ἡμέρα νὰ φυλάττῃ καὶ ὄλη νύκτα μ' ἀγρυπνο τὸ μάτι ἀπ' ἐξω ἀπ' τὴν αὐλὴν νὰ ξενυκτᾷ. . . »

«— Ναί, δίκην ἔχεις τάλωγο ἀπαντᾷ ! Ἐγὼ ὅμως, ἂν δὲν πᾶω κάθε καιρὸ νὰ σύρω τᾶροτρό μου 'ς τὸν ἀργό, βεβαίως τᾶγρυπνό σου τότε μάτι. τίποτ' ἐδῶ δὲν θάχῃ νὰ φυλάττῃ ! »

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ο ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΕΞ ΕΙΚΟΝΑΣ

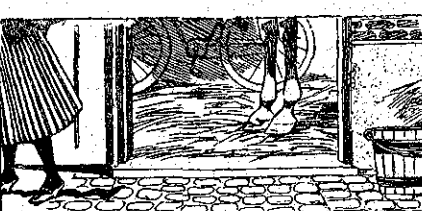
Ἡ Λιλὴ καὶ ὁ Ντορῆς εἶνε φίλοι.

Μίαν ἡμέραν ἡ Λιλὴ τὸν ἐγκαταλείπει...

Δὲν περιγράφεται ἡ ἀπελπισία τοῦ Ντορῆ

Τώρα μελετᾷ τὴν φοβερὰν ἐκδίκησιν.

Τὴν ὁποίαν καὶ ἐκτελεῖ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν.

Δάκρυα μετανοίας καὶ συμφιλίσεως.

φώ—ο Δημ. Π. Δρίλας με τὸν Εὐάγγελον Σωτηρακόπουλον καὶ Ἀριστέιδην Α. Ρ. Ραγκαβῆν—ο Δημ. Δίπλας με τὴν Ναυτοποῦλιν—ο Μακρολέλεξας με τὴν Ναυτοποῦλιν—ο Αὐγερινὸς με τὸ Ἄνθος τῆς Ἰαπωνίας—ο Στρατηγὸς Ἀρτίβας με τὸν Σπασιμένον Φεγγίτην καὶ Φάλλοντα Ῥόκα—ο Ἐκματιζουσα Θάλασσα με τὴν Ρωμαιοποῦλιν Αὐγερινὸν καὶ Ἀη Χούγκ Τσάγκ—ο Μικρὸς Περιηγητὴς με τὸν Γ. Βορέν, Ναυτοποῦλιν καὶ Μικρὸν Πιανίσταν—ο Φίλανθος με τὴν Μουσικὴν Φωρὴν—ο Πηνὸν τῆς Ἐρήμου με τὸ Ἀρχιζιάνιον—ο Ἄνθος τῆς Ἐδαιοθησίας με τὴν Τσοῦχραν—Ἀντιγόνην, Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς Ἀρχιζιάνιον καὶ Τσὺν-Τσὺν—ο Τίς τῆς Νουκτὸς με τὴν Οὐλίτην τῆς Ἀγγλίας, Τρικέφαλον Ἰθόραν, Μόσαν τῆς Ἀστρονομίας καὶ Ἀνθωμένην Λυγαριάν—ἡ Ἀμυδρὰ Λάμψις με τὴν Σαμακίην Σημαίαν, Παπαροῦναν τῆς Πεντέλης, Ἀδραν τοῦ Βουνοῦ καὶ Μικρὸν Τριαντισιάν—ἡ Ἐνδοξὸς Σαλαμὸς με τὸ Ἑλληρικὸν Τορπιλλόβολον, Ἀνθὸς τῆς Ἐδαιοθησίας, Μικρὸν Ποιητὴν, Πλοῖον τοῦ Δουδάβεως καὶ Ἄνθος τῆς Ἀγῆς—ἡ Τρικέφαλος Ἰθόρα με τὸν Τρικέφαλον Κέρθερον, Ναυτοποῦλιν Χόντζαν, Ἀστέρων τοῦ Βέγα, Ἑλληνίδα Καλλιτέχνη καὶ Μέλλωντα Ναυαρχον—ἡ Ἐσφιγμένη Συριανὴ με τὸ Τρυγονάκι, Ναυτοποῦλιν καὶ Τζι Τζι Μπούμ Μπούμ—ἡ Ἑλληνοποῦλα με τὴν Πρασινήν Κλόνην, Βασιλέα τῶν Ἀγθίων, Βασιλισσάν τῶν Ἀγθίων, Ἀγρυπνον Φάρον καὶ Χλωρίδα τῆς Χάλκης—ἡ Φίλεργος Χελιδὸν με τὸν Φαίδωνα Σαμαρτζίδην καὶ με τὴν Ἀντιγόνην—ο Νέρον Μπουφίδης με τὸν Γεράσιμον, Ἐσλιν—ἡ Ἰπολαίς με τὴν Μέρσπην Μαρίνον, Σημαιοφόρον καὶ Χρυσόυλιν Παναγοπούλου.

στομον Κανάρη (ἔστειλα εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐμενεῖς διαθέσεις) Ναϊάδα (ναί, ἔτσι εἶνε, ὅπως λέγεις· κ' ἐγὼ δὲν εὐρίσκω λέξεις νά σ' εὐχαριστήσω διὰ τὸν τόσον ἐνθουσιασμόν) Ἐρεχθεῖον (ἂν εἶχα σήμερον τόπον διὰ Πληροσφίας, θά ἐδημοσίεον τὰς ἐρωτήσεις σου· ἀλλὰ μόνη μου δὲν εἰμπορῶ νά σου ἀπαντήσω) Ἀδρυερνὸν (βέβαια, τὸ βιβλίον, εἰς τὸ ὅποιον θά ἐγγράφω τοὺς διηρησθημένους, θά ὀνομάζετε: «Βιβλίον τῶν Παραπονημένων, πρὸς ἀποκλεισμοῦ») Σκαριδάκι, Σοφὸν Σωκράτην (νά μή κόπητες τὴν Χάρτην τῶν Λύσεων) Ἰριδα, Ἀετὸν τῆς Ἰδης (1 τεύχος, 60 λεπτά) Δ. Ε. Δίπλας (πολὺ μετριώρην, με πολλήν μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σου καὶ ἤθελα μάλιστα νά ἦτο ἐκτενεστέρη) Δ. Δρίθας (καὶ εἰς τὰς δύο σου ἐρωτήσεις ἀπαντῶ ὅχι) Τρυγονάκι (τὸ ὅποιον ἀπορεῖ, διατὶ τὸ τεῖχος τῆς «Χώρας τῶν Μακάρων» νά εἶνε ἀπὸ πλάσι καὶ ὄχι... ἀπὸ μακαρόνια!) Ναυτοποῦλιν (δὲν θά κοινοποιήσω τὴν διάφυσίν σου, διότι τὰ πράγματα θά μπλεχθοῦν καὶ τότε τρέχα-γύρευε!) Ἰωάννην Καζούλην, Ἀγρυπνον Ἀράκοντα (καρμὴ ἐξαιρέσις· φαίνεται ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν εἶχα τόπον) Μικροῦλιν Πατρινοῦλιν (ἔστειλα δὲν πιστεύω δὲ νά ἔχῃς καὶ τόσους πολλὰ ἐλαττώματα! ἀπενοητικὴ ἡ ἐξέυρη· ὅτι εἶσαι πολὺ καλὸ κορίτσι καὶ ὅτι ὅλοι σὲ ἀγαποῦν) Ἐθνικὸν Ἰγνον, Ταγαρτῆν Κόρην, Μυλόροδον, (τὸ διὰ τὸ Σκῆπτρον τοῦ Διὸς τετραπλῶν σου δὲν εἶχε γραμματόσημον· στείλε) Ἀρχιναύαρχον Εὐρυθιάδην (καταληλοτάτη ἡ ὀνομασία τῆς ἐπαύλεως) Φωτοβόλον Ἀστρον, Ἀρατον, Ἰωνικὴν Ἀκτὴν (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὸ ἐσπάρθωμα· νά μου φιλήσῃς τὴν νέαν μου φίλην) Ν. Ἰατρόν, Ἰουλιαν Γαυροῦλην, Ἐρμῆν τοῦ Πραξιτέλους (ὄχι, ἀκόμη) Μότιλον τὸν Μαργαριτοφόρον (γράφω σήμερον περὶ «Πρόαντος») Μα-στίχαν τῆς Χίου, Ἀγροπολογιστάτον κτλ.

Εἰς δύος ἐπιστολάς ἐλάβα μετὰ τὴν 22 Ἀυγούστου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 10 Ὀκτωβρ. Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δέον νά γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖόν μας εἰς φελλοῦς, ὡς ἑκάστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1.

- 494. **Στοιχειογράφος.** Δυστυχημένον ἄνθρωπον εὐθὺς θά μεταβάλλῃς. Εἰς ἄλλην σύζυγον τοῦ Λώτ, τὴν κεφαλὴν ἂν βγάλῃς.
- 495. **Συλλαβογράφος.** Πρῶθεσις τὸ πρῶτόν μου, Πρῶθεσις τὸ δευτέρον μου, Πρῶθεσις τὸ τρίτον μου, Πρῶθεσις τὸ σύνολόν μου.
- 496. **Ἀναγραμματιζομὸς.** Εἰς τὴν θέσιν ποῦ μάρφηες ἦλθες πάλιν καὶ μ' εὐρίχες. Ἄν δε μ' ἀναγραμματίσῃς Δύσκολα θά με νικήσῃς.
- 497. **Τονόγράφος.** Ἄλλοτε ἂν ἤμην ἦρας, Τῶμα εἶμαι μόνον πόλις Ἄν τὸν τόνον μεταθέσῃς Τότε θά κινῶμαι μόλις.
- 498. **Μωδαϊκόν.** Ποῖός εἶν' αὐτὸς ὁ γέροντας ὁ ἄγριος ποῦ δια-
—Δέν τον γνωρίζω. — Ἄκουσε λοιπὸν νά τον

- Μητέρα ἔχει τὴ χαρὰ, πατέρα ἔχει τὸ φθόνον. Κ' ἐν' ἀδελφῷ μοναχίῳ, τὸν κόρακα τὸν μαῦρον Ἰστὴ μέση ἐκόπηκε ἡ χαρὰ καὶ τούτῳσε κεφάλι. Κι' ὁ κόρακας τὴ μαῦρην τῶν τῆ μέση γιὰ ζωνάρι. Ὑψέρα τούτῳσε γιὰ οὐρά κ' ὁ κίτριναρὸς φθόνος τὴν ἰδικὴν του τὴν οὐρά. — Κατάλαβες ποῖός εἶνε; Ἐστὴλ ἐπὶ τῆς Ἀργινίας Ἀθήνας.
- 499. **Κυβόβαζον.**
 1. Καλλικέλαδον ποῦλι.
 2. Ὅλοι μ' ἀγαποῦν πολὺ.
 3. Ὅταν δίδῃς θά με δώσῃς.
 4. Ἐν ἐπίθετον κοινόν.
 5. Ἐν ὑπερβόλον πτηνόν.
- 500. **Κοῖκοι.**
 - ***** Νάντικασταθῶσιν οἱ ἀ-
 - * στερίστοι διὰ γραμμάτων,
 - * οὕτως ὥστε νάναγινώσκεται
 - * ἄνω ἀρχαῖος στρατηγός, δε-
 - * ξιά ἀρχαία πόλις, ἀριστερῆ
 - * ἑλληνικὴ εορτή. Εἰς δὲ τὸ
 - * μέσον, ἀπὸ τῶν Ὀμηκρῶν
 - * μέχρι τῶν ἀστερίσκων, δε-
 - * ξιά ἐπίρρημα, ἀριστερῆ ποι-
 - * ητῆς.
- 501. **Φύθρον Μήδην.** Ἄμοις χράθεσε Τσομοῦς ὀμάτερο.
- 502—503. **Ἀδεία Παροράματα.**
 - 1.—Ὁ βίος ἦτο ἀρχαῖος κωρὸς.
 - 2.—Κτήνος εἶνε νῆσος τῶν κοιλιάδων.
- 504. **Παίγνιον.** Νά εὐρεθῇ λέξις κοινοτάτη, ἐξ ἑπτὰ στοι- χεῖων, τῆς ὁποίας τὸ δευτέρον, τὸ τέταρτον καὶ τὸ τελικόν νά εἶνε τὰ αὐτά.
- 505. **Ἀπροδόκητον.** Πότε θά πολεμήσῃσιν πάλιν Γάλλοι καὶ Γερμανοί;
- 506. **Ἑλληνοδύφωνον.** ἠ-ἐη-η-η-ουοο-ε-ι.
- 507. **Γοῖφος.**

I	1	1	1
Nδδ	1	Mέν	1
	1	1	1
	1	1	
- 508. **Τελοσ.** τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 27 Ἰουνίου
- 340. Παῖων (παί, ὦν). — 341. Κύθηρα, Θήρα. — 342. Θράξ, θρέξ. — 343. Ὁ πετεινός.
- 344. **ΓΥΨ** 345-349. 1, Ἀβριανός. 2, Μυλόροδος. 3, Ἐλλήπουσα. 4, Χρυσάετος. 5, Ἰπολαίς.
- 350-353. 1, Τύρος. 2, Σιδών. 3, Σούσα. 4, Μυθῆλαι.
- 354. **ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΗΣ,** ῥέννος. Ἄρνος, Τάρας, Ὄσσα, στατήρ, θέρος, νῆσος. Ἡρα. — 355. Ἐν Ρ διὰ τοῦ ὁποῦ ὁ ἄγιος γίνεται ἄγιος. — 356. **ΜΗΑΕΝ ΑΓΑΝ** (1, θύμος. 2, Κρητ. 3, κάδος. 4, Κρῆων. 5, κώλιος. 6, Οὐράλις. 7, ἐγύς. 8, ραφάνις. 9, Μέναν.) — 357. **Αἰζητούμενα:** λέξεις εἶνε: 1, Σινά. 2, Φωκί. 3, Ναούμ. 4, Τίτος. 5, Σιών. 6, Φάρος. 7, Σάβ- γρος. Τὸ φωνηεντόλιπον σχηματίζεται οὕτω: Σπν-π-σφ. Ἡ δὲ λύσις του εἶνε: ΣΟΦΟΝ ΤΟ ΣΑΦΕΣ — 358. Οὐ θέμις ψεύδεσθαι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐπισημασμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χῶραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Σεπτεμβρίου 1898 Ἔτος 20^{ον}. — Ἀριθ. 37

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 281)

— Καὶ δὲν θά μετανοήσῃς δι' αὐτό, Οὐρλίγκερλῆ! εἶπα πρὸς τὸν ναύκληρον. Τὸ εὐκολώτερον πρᾶγμα τοῦ κό- πρου, εἶνε νά προσθέσῃ κανεὶς ἕνα μη- δονικὸν εἰς τὰ τετρακόσια δολλάρια, ποῦ θά ἔχῃ νά πάρῃ ὕστερα κάποιος, ὅταν ὁ κ α π ο ι ο ς αὐτὸς δὲν εἶνε ἀπλοῦς ναύτης... ἀλλὰ Ναύκληρος τοῦ Ἀ λ θ ρ α ν ο υ !

Ἡγγίκα βλέπετε, τὴν εὐαί- σθητον χορδὴν τοῦ ναυκλήρου, καὶ οὕτως ἤμην βέβαιος περὶ τῆς συνδρομῆς του. Θά ἔκαμνε πᾶν ὅτι δυνατόν διὰ νά διαλύσῃ τὰς μηχανορραφίας τῶν μέν, νά ἐξε- γείρῃ τὸ θάρρος τῶν δέ, νά προστατεύσῃ τὸν Διρκ Πέτερς. Ἀλλὰ θά κατώρθωνε μέχρι τέ- λους νά προλάβῃ τὴν ἐκρηξίν τῆς στάσεως...

Κατὰ τὴν 13 καὶ 14 Ἰανουα- ρίου, πάλιν οὐδὲν ἀξιωμαθόμενου. Ὅπως ὁποῦτε παρατηρήθη νέα κατάπτωσις τῆς θερμοκρα- σίας, ἐνῶ τὰ σμήνη τῶν πτη- νῶν ἐξηκολούθουν ἐπιστρέφοντα πρὸς βορρᾶν. Ὁ πλοίαρχος Λαν Γκῦ, μετὰ τοῦ ὁποῦ συν- ωμίλησα καὶ πάλιν, ἐφαίνετο ἐντελῶς ἀπογοητευμένος. Καὶ δὲν εἶχε πολὺ ἄδικον. Ἐκ τῆς ἐμῆς, τὴν ὅποιαν ἰσχυρίζετο ὅτι εἶχεν ἴδῃ ὁ Διρκ Πέτερς, ὅτε ἄγνος ἐφαίνετο ἀκόμη, μο- λονότι εἶχα μὲν ἤδη προχωρήσῃ περὶ τὰ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα μίλι- λιζ πέραν τῆς νήσου Τσάλαλ. Θάλασσα πανταχόθεν μᾶς περι- ἔβαλλε με τὸν ἔρημον ὀρίζοντα τῆς, πρὸς τὸν ὅποιον, ἀπὸ τῆς 21 Δεκεμβρίου, ὁ δίσκος τοῦ ἡ- λίου ἐπλησίαζεν ὀλονέν, καὶ τὸν ὅποιον θά ἤγγιζε τὴν 21 Μαρτίου, ὅτε καὶ θά ἐξηφανί-

ζετο, κατὰ τοὺς ἑξ μῆνας τῆς πολιτικῆς νυκτός. Καὶ πῶς νά πιστεύῃ τις πλέον, ὅτι ὁ Οὐάλλιαμ Γκῦ ἠδυνήθη νά διασχίσῃ τὴν ἀπέραντον αὐτὴν θάλασσαν ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ εὐθραύστου πλοιαρίου του; Τὴν 15 Ἰανουαρίου εὐρέθημεν εἰς μῆκος 43° 13' καὶ εἰς πλάτος 88° 17'. Ἀπείχομεν δηλαδὴ ἐκ τοῦ πόλου δύο μόνον μίλια, μετὶν ἑκατὸν εἰκοσι ναυ- τικὰ μίλια.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καταμέτρησεως ταύτης ἀνηγγέλη εἰς τοὺς ἄνδρας τοῦ πληρώματος. Ἀλλ' ὁ Χῆρνε δὲν ἔπαυε νά τοὺς ἐξερεθίζῃ. Ἐκάθηντο παρὰ τὴν

βάσιν τοῦ πρωαίου ἱστοῦ καὶ συνωμί- λουν χαμηλοφῶνως, ἐκτοξεύοντες ἐναν- τίων μας βλέμματα θυμωμένη. Κάποτε ἐπροχώρουν καὶ μέχρις ἀπειλητικῶν χειρονομιῶν ἀπροκαλύπτως. Μετ' ὀλί- γον δὲ ἤρχισαν γογγυσμοὶ καὶ παράπονα τόσον ζωηρά, ὅστε ὁ Τζέμ Βέστ ἤναγ- κάσθη νά παρεμβῇ.

— Σιωπῆ! ἀνέκραξε.

Καὶ προχωρήσας πρὸς τὸν ὄμιλον.

— Ὁ πρῶτος ποῦ θάνοιξῇ τὸ στόμα του, εἶπε, θά ἔχῃ νά κάμῃ μαζί μου!

Ὁ πλοίαρχος ἔμεινε κλεισμένος εἰς τὸν θαλαμίσκον του. Ἀλλ' ἀπὸ στιγ-

μῆς εἰς στιγμὴν ἐπερίμενα νά ἐξέλθῃ, καὶ ρίπτων τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὸ πέλαγος, νά διατάξῃ τὴν ἐπιστροφήν.

Ἐν τούτοις, καὶ τὴν ἐπαύριον ἡ γολέττα ἠκολούθει ἀκόμη τὴν ἴδιαν διεύθυνσιν. Δυστυχῶς, ὁ- μίγηλ ἤρχισε νά καλύπτῃ τὴν θάλασσαν. Πολὺ δυσάρεστον δὲν εἶχα πλέον ἡσυχίαν· οἱ φόβοι μου ἐδιπλασιάσθησαν. Προφα- νῶς ὁ ὑποπλοίαρχος δὲν ἐπερί- μενε παρὰ τὴν διαταγὴν νά στρέψῃ τὸ πηδάλιον· καὶ μεθ' ὅλην τὴν θανάσιμον λύπην, τὴν ὅποιαν θά τῷ ἐπροξένει, ὁ πλοί- αρχος Λαν Γκῦ δὲν θά ἐβράδυνε νά δώσῃ τὴν διαταγὴν ταύτην.

Εἶχα πολλὰς ἡμέρας νά ἴδω τὸν μιγάδα, ἡ μάλλον, νά συν- ομιλήσω μετ' αὐτοῦ. Ὡς νά διετέλει ὑπὸ κάθαρσιν, μόλις ἐ- παρουσιάζετο εἰς τὸ κατάστρω- μα, ἔσπευδον νάπομακρυνθῶσιν ὅλοι. Μόνος ὁ ναύκληρος τὸν ἐπλησίαζε καὶ τῷ ἀπηθύμει τὸν λόγον· ἀλλ' αἱ ἐρωτήσεις του ἔμενον γενικῶς ἄνευ ἀπαντή- σεως. Πρέπει νά εἶπω ἄλλως τε, ὅτι ἡ συμπεριφορὰ τῶν συν- ἀδελφῶν του δὲν ἀνησυχεῖ κατ' οὐδένα τρόπον τὸν Διρκ Πέτερς. Ἴσως νά μὴ τὴν ἀντελαμβάνετο καὶ διόλου, κατεχόμενος διαρκῶς καὶ ἐπιμόνως ὑπὸ τῆς ιδέας του. Καὶ τίς οἶδε τί κακὸν θά

— Ὁ Πάρκερ δὲν ὀνομάζετο Πάρκερ... Ὀνομάζετο Χόλτ. Νδδ Χόλτ! (Σελ. 290, στήλ. γ').